

Tisztelt Ünneplő Gyülekezet, kedves Testvérek!

Nem kis megrendüléssel állok ma itt, abban a templomban, amelynek alapkövét nagyapám, néhai Zászkaliczky Pál, a Felső Pesti Evangélikus Egyházmegye akkori esperese 1941. október 12-én tette le. Abban a templomban, amelynek köveit feleségem családja – és így az én családom – több nemzedék óta rendszeresen koptatja. Abban a templomban, amely esküvőnk és több gyermekünk keresztelőjének, számos úrvacsoravétel színhelye, és amely az elmúlt két évtizedben számomra is egyre inkább lelki otthonná vált.

Tudjuk azonban, hogy az egyház nem téglák és kövek, padló és padok. Így az előbbi mondatomat ki kell javítanom. Abban a templomban állhatok most, amely a számomra egyre inkább közösséget jelentő gyülekezet egyik lelki otthona (a másik három templom mellett).

Ezen a helyen és ebben az órában felügyelői programot illene adnom. Alapvető célom, hogy olyan segítség legyek a gyülekezet vezetésében, aki mellett a lelkészeink minél inkább lelkészi munkát tudnak végezni.

Olyan felügyelő szeretnék lenni, aki meg tud győzni másokat fontos célok érdekében, és meggyőzhető mások által, ha nincs igaza. Olyan, aki megszólít másokat, és megszólítható bárki által. Olyan, aki jelen van a gyülekezet életében, osztja annak örömeit és viseli terheit. Szeretnék időnként részt venni Csabán, Hegyén és Ligeten is istentiszteleten, egyszer-egyszer meglátogatni a biblia- és ifjúsági órákat. Az Északi Egyházkerület püspöke iktatásakor meghirdette a „beszélgető egyház” modelljét. Ennek jegyében szeretnék mind többetekkel beszélgetni, szót érteni gyülekezetünk életéről, jövőjéről.

A gyülekezet elsődlegesen lelki közösség. Ebben kell fejlődnünk és erősödnünk. Ennek kell alárendelni minden tervünket. Akkor van értelme keresztyűi új orgonáról, hegyi vizesblokkokról, csabai házfelújításról, a ligeti telek beépítéséről, altemplomi kolumbáriumról, gyülekezeti óvodáról, gondozó szolgálatról (és még sorolhatnám az ötleteket) gondolkodni, és ezeket megvalósítani, ha a falak között élet lesz. Élet pedig ott van, ahol Krisztus jelen van, ahol a hozzá ragaszkodók vannak együtt, ahol lépéseink egyben az örökélet felé tett lépések is.

Mert csak olyan közösségben tudom elképzelni felügyelői szolgálatomat, amelyben nem a pletykák és rágalmak foglalkoztatják a tagokat, hanem a másik segítése és szeretete, Krisztus ügyének szolgálata. Ne feledjük Pál apostol intését, miszerint Krisztus törvényét egymás terhének hordozásával tudjuk betölteni (Gal 6,2). Vagy gondoljunk János szavaira, aki azt tanítja, hogy az Isten önfeláldozó szeretete minket arra kötelez, hogy egymást szeressük (1Jn 4,10–11). Mindenekelőtt azonban Jézus szavára figyeljünk: „Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.” (Jn 13,35) Ebből két dolog következik. Ha nincs közöttünk szeretet, nem vagyunk az ő tanítványai. Ha nincs közöttünk szeretet, akkor Jézust áruljuk el, mert elijesztünk másokat, és torz képet festünk róla a világ előtt. A szeretet viszont bizalmat szül elsősorban Isten velünk való szándéka iránt, de közöttünk, emberi kapcsolatainkban egyaránt.

Mindezeknek a fényében gondolom úgy, hogy szerencsés dolog a számomra ezzel a 16 hónapos tört ciklussal indulni. A 2012-es általános tisztújításig visszalévő időre háromszorosan is úgy tekintek, mint próbaidőre. Egyrészt kérdés, hogy meg tudok-e felelni a saját magam által támasztott elvárásoknak, hogyan illeszthető bele a felügyelői szolgálat az életembe és a családom életébe. Másrészt fontos kérdés, hogyan működik nagytiszteletű asszonnyal az elnökségi párosunk, mennyire tudunk egymást segítő szolgatársakká válni. Harmadrészt próbája ez az időszak annak, hogyan fogadja a gyülekezet az elképzeléseimet, szolgálatomat. Mindezek fényében örülök, hogy „próbaidővel” indulhatok.

Kedves Testvérek! Két hete, reménység vasárnapján választott meg a közgyűlés felügyelőnek. Ma pedig advent első vasárnapja, az új kezdet, az új egyházi esztendő első napjának ünnepe van. Kérem, ebből senki ne vonjon le rövidzárlatos következtetést. Nem az én felügyelői szolgálatomra kell reménységgel tekinteni, nem az én szolgálatom indulása az új kezdet. Egyedül Krisztus legyen reménységünk, mert ő akar, és csak ő tud velünk és bennünk újat kezdeni.

Két hete, a választás napján az Útmutató szerint az ünnep igéje 2Kor 5,10-ből így hangzott: „Mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé.” Pál apostol szava intelem és biztatás is egyben. Hadd válasszam ezt felügyelői szolgálatom kezdetén vezérigének. Úgy szeretnék minden lépést megtenni, minden döntést meghozni, minden testvérhez odafordulni, hogy erre az odaállásra készülök minden percben.

Két hete azt kértem a testvérektől, hogy ne a gratulációjukat, hanem az imádságukat fogalmazzák. Magamra nézve most sem kérek mást. Hordozzatok imádságokban, nagy szükségem van rá. De ne csak engem, hanem családomat, a gyülekezet lelkészeit, minden tagját is, de leginkább mint Krisztus testét alkotó, egymást szerető tagok közösségét. Kérjétek el azt az erőt, bátorságot és bölcsességet, amellyel gyülekezetünk szolgálata végezhető. Kérjétek Isten Szentlelkét közösségünk építésére.

2010. november 28.

Zászkaliczky Pál